

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

We hebben vandaag een prachtig evangelie over de liefde.
En ik denk dat iedereen het er wel mee eens is:
Ja, daar gaat het uiteindelijk ook allemaal om.
De liefde.

Als ik ergens in een restaurant een kopje koffie ga drinken
dan zie ik wel eens staan:
"Koffie, met liefde voor u gezet!"
En dan denk ik wel eens:
Zo, kennen jullie mij dan!
Maar ik begrijp natuurlijk ook wel wat ze bedoelen:
Daar hebben ze de koffie echt met liefde gezet.

Toch valt het niet altijd mee
om lief te hebben.
Ik weet niet of u dat wel eens ervaart.
Maar soms wordt alles je ook wel eens wat teveel.
Wij hadden bijvoorbeeld
ontzettend ons best gedaan in de kerk
om alles zo veilig mogelijk te kunnen doen
in verband met de Coronacrisis.
We waren zelfs soms nog verder gegaan
dan nodig was.
Twee keer je handen ontsmetten,
communie van achter een scherm
en ook nog met een pincet.
Iedereen op ruim 1,5 meter van elkaar.
Namen noteren.
Noem maar op.

En dan worden we bij de tweede golf toch teruggefloten.
1,5 meter is niet voldoende.
Nu mogen er ook weer ineens niet meer dan 30 mensen
in de kerk.
Hoe groot die kerk ook is.

Je zou er moedeloos van worden.
Liefhebben.
Nou, nu even niet!

Laten we daarom eens gaan kijken
wat het evangelie van vandaag zegt over de liefde.
Het eerste wat mij opvalt is
dat het om een dubbelgebod gaat.
Twee geboden dus eigenlijk.
Als eerste gebod: God liefhebben.
En als tweede gebod, daaraan gelijk:
Je naaste liefhebben als je zelf.

Maar wat maken wij daar nu meestal van!
"Ach, dat eerste gebod, dat kunnen we wel weglaten.
Het gaat er toch om dat we elkaar liefhebben.
En ook nog een beetje onszelf!
En als ons dat lukt, dan zijn we al heel ver.
Dan komt alles wel goed.
En bovendien, God liefhebben.
Wat moet ik me daar bij voorstellen?
Vroom bidden?
Maar wordt daar de wereld dan beter van?"
Nou, is dat niet de manier van denken
van velen van ons.

Maar toch spreek het evangelie heel duidelijk over
twee geboden als één groot gebod.
God liefhebben.
En het tweede daaraan gelijk:
Je naaste als jezelf.

Ik moest even denken aan een Bijbelvers
van de apostel Johannes.
"Wij hebben lief,
omdat God ons eerst heeft liefgehad."
Wij moeten blijkbaar eerst de liefde zelf ontvangen,
voordat we de liefde aan een ander kunnen geven.

En in die volgorde is het ook gegaan in ons eigen leven.
Wij worden geboren uit de liefde van onze ouders.
Uit de liefde van onze eigen vader en moeder.
Heeft u daar ooit wel eens bij stil gestaan?
Aan hen hebben wij ons leven te danken.
En ook onze eerste ervaringen
om geliefd te zijn.

Tegelijk weet je ook als je volwassen bent,
dat je eigen ouders natuurlijk nooit
helemaal volmaakt waren.
Met alles respect, maar geen mens is natuurlijk
helemaal volmaakt.
Ik heb vroeger als vrijwilliger gewerkt
bij een christelijke instelling
voor drugs en alcohol verslaafden.
En deze jonge mensen kwamen zelf vaak voort
uit hele problematische gezinnen.
Bijvoorbeeld met een vader die zelf alcoholist was,
waarbij al het geld naar de drank ging
en waar weinig geld overbleef voor het gezin.
En de woede aanvallen van de vader hadden vaak
ook heel veel schade aangericht bij de kinderen.
En als wij dan spraken over God als een liefhebbende Vader,
dan was hun eerste reactie meestal:
"God mag alles zijn, maar alsjeblieft geen vader!"
Zo was hun vaderbeeld vertekend
door de ervaringen met hun eigen vader.

Nou, zo erg zal het bij ons over het algemeen niet zijn.
Maar ook wij mogen als volwassenen
met liefde naar onze ouders terugkijken.
Natuurlijk waren zij ook niet altijd volmaakt.
Maar als volwassenen mag je met 'vergevende' liefde
naar je ouders terugkijken.

U weet dat ik een paar keer per jaar meewerk aan een retraite.
Dit jaar zijn ze helaas uitgevallen door de Coronacrisis.

Maar bij die retraites is er altijd veel aandacht voor het vergeven van je ouders.

Ik geef u één voorbeeldje:

Als iemand altijd het gevoel heeft dat hij teveel is.

Dat hij altijd bang is dat hij anderen tot last is.

Dan kun je je afvragen:

Misschien was je ook wel inderdaad

voor je ouders een beetje te veel.

Misschien was je ook wel niet echt verwacht of echt gewenst.

Dan is het belangrijk dat je als volwassene op een punt komt dat je je ouders leert te begrijpen:

Ja, zo gaan de dingen soms.

En dat begrijpen kan vervolgens leiden tot vergeven.

En door die vergeving mag je misschien gaan ervaren:

Maar God is wel blij met jouw leven.

God staat wel te juichen als Hij jou ziet.

Dat is het beeld dat ik nu zelf altijd heb bij God.

Juichend slaat Hij zijn armen om me heen!

Zoals de vader bij de verloren zoon.

Kortom, hoe meer wij de liefde kunnen ontvangen,

eerst van onze ouders, en dan van onze God,

hoe meer wij die liefde ook zullen kunnen doorgeven.

En zelfs als we dan behoorlijk op de proef worden gesteld

door bijvoorbeeld een Coronacrisis,

dan nog zullen we diep in ons hart

altijd nog ergens iets van die eerste liefde

kunnen terugvinden.

Amen.